

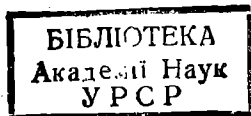
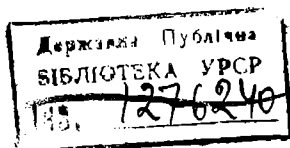


Слово
Великому Сталіну
від
Українського народу



УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО ПОЛІТИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

С л о в о
Великому Сталіну
ВІД
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ



В0354020

Відповідальний за видання І. Золотоверхий.

Слово Великому Сталіну от Українського народу.
(На українськом языке)

БФ 00887. Зам. 1916. 2 друк. арк. В друк. арк. 34.000 зн.
Підписано до друку 11/V 1946 р. Тираж 100.000.

Київська Обласна друкарня, вул. Леніна, № 19.

СЛОВО склали поети Радянської України:
Микола Бажан, Яків Городської, Степан
Крижанівський, Терень Масенко, Микола
Нагнибіда, Григорій Плоткін, Максим Риль-
ський, Володимир Сосюра, Михайло Стель-
мах, Микола Терещенко, Павло Тичина,
Микола Шеремет.

* * *

Учителю мудрий, наш друже незмінний,
Наш батьку великий, до Тебе слова
Про долю України, про путь України,
Про те, як з пожарів вона ожива.

І слово подяки, гаряче і щире,—
У шумі заводів і гомоні рік, —
За те, що нема вже фашистського звіра
На нашій Україні й не буде навек.

І в радісний день цей, в віках негасимий,
Даєм Тобі клятву, наш вождь дорогий,
Буть вірними вічно, як вірні були ми,
І дружбі народів і владі своїй.

Нам сяють вогні переможних походів,
Стяг Леніна — Сталіна вказує путь.
В сім'ї неподільній братерських народів
Сини України до щастя ідуть.

Народи у дружбі, у волі, у славі
Ведеш Ти, великий, в боях і трудах —
І згинуть злочинці лукаві, криваві,
Розбиті, розвіяні нами у прах.

I

В труді й боях зросла держава Рад,
І слави й щастя світла Батьківщина,
І розцвіла, як зоряний той сад,
Її дочка — Радянська Україна.
Щоб не було старому вороття,
В жовтневі дні, з пожарів і руїни,
Наш край покликав Ленін до життя
І Сталін нас повів на верховини.
Наш мирний труд гармати берегли,
Його пісні поетів прославляли.
Та заgrimів із огненної мли
Зрадливий вдар німецької навали.
Війна, війна! Убивця, лиходій
Прийшов Вітчизну нашу розпинати...
Не простимо! — ми поклялись — і в бій
Пішли—ім'ям священної відплати.
Шаліла битва. Орди німчаїв
Міста ясні звертали на руїни.
Сян багрянів. І Мінськ в лісах горів,
І дим Литви доплив до України...
День третій липня—воїнам наказ,
Порада батька, заклик полководця,
І сурми клич дзвінкий в тривожний час—
На смертний бій, народе славний, зводься!
Вождеве слово в незабутній час
Дало нам сил і вигостило зброю,
Окрилило, натхнуло гнівом нас
І повело згуртованих до бою.
Ставали в ряд юнак, і муж, і дід,

В єдину рать збиралися народи...
Жінки і діти рушили на схід,
На схід ішли колгоспи і заводи.
Палали села, фабрики, лани,
З добром за Волгу мчали ешелони,
А у лісах Дніпра, Прута, Десни
Народні месники єдналися в загони.
Святе чуття синів у бій вело—
За Сталіна! Вперед! За Батьківщину!
Народ ішов, без втоми, без упину...
Қольчак, і Овчаренко, і Шашло,
Як матір, захищали Україну.
А разом з ними побратими йшли—
Сини Росії, латиші, грузини,
По згарищах, в диму, серед імлі,
Ішли вони на захист Батьківщини.
Братам на поміч звівся вірний друг,
Народ народу став на допомогу,
Зоря братерства сяяла навкруг,
А клич вождя освітлював дорогу.
Як гордість людства, як клейнод століть,
Як світоч волі, слави і звитяги,
Світить над світом, всім вікам світить,
Червоні стяги, наші славні стяги!
Аж під Москву доліз німецький гад.
Вповзти в Москву німецький полоз мріяв.
І раптом — стій! Наш меч погнав назад
Навалу знахабнєлих лиходіїв.
Наш підмосковний, грізний наш удар
Запам'ятають навіть їх онуки!
Їх стріла смерть за злочини, за муки,
За море сліз, за світовий пожар!
Світили нам крізь димну даль багрову
Непогасимі зорі із Кремля,
І слухала вождя пророче слово
Безмежная, радянська земля.
Дивився світ на битву під Москвою,
Коли назад хитнулись терези.
Тоді Вкраїна вперше над собою
Почула грім визвольної грози!

II

Кати, заковані в броню,
Топтали землю України,
Все віддали мечу й вогню
І обернули на руїни.
Змертвілий Київ, Бабин Яр
Незмірним болем ятрять груди.
Сумними юрмами примар
Встають забиті німцем люди!
І не злічить кривавих ям,
Що нашу землю рясно вкрили.
Все мало вбивцям, паліям,—
Вони б і сонце погасили
За те, що сонце сяло нам!
Хрещатик німцям очі пік,
Ім Лавра заважала спати,
І нищив нелюд, що не міг
В кубло розбійницьке забрати.
Руїни міст, невинна кров,
Зелені села в попелищі
І шибениць стовпи зловіщі
Скрізь, де німецький кат пройшов.
Безсмертна Дуся—ланкова—
Тортур нечуваних зазнала
І з шибениці, як жива,
Живих до гніву й помсти звала.
І мученицьку смерть прийняв
Макар Мазай наш благородний,
І много з тих, кого обрав
Народ в парламент свій народний.
І на знедоленій землі
Немає ні села, ні хати,

Де б дочку в рабство не взяли,
Де б не ридала в тузі мати.
Та ні, не обернув в рабу
І не поставив на коліна
Вітчизну кат! На боротьбу
Вставала мати - Україна.
Як буря, знявсь народний гнів,
Палких сердець знайшлося немало,
І партія більшовиків
В підпіллі сили їх єднала,
І комсомольців - юнаків
На боротьбу благословляла.
В Донбасі, між шахтарських лав,
У ніч терору навісного,
Бадьоро й мужньо залунав
Юнацький голос Кошового.
Ковпак до кари і до мсти
Меча в Путивлі підіймає.
Спокою німцям не знайти
У волелюбнім нашім краї!
Встеляють німці трупом шлях,
Огонь пожарів барвить обрій,—
То у чернігівських лісах
Озався Федоров хоробрий.
Вся Україна в боротьбі,
Народ увесь піднявсь на ката,
Із ворогом кривавий бій
Ведуть повстанці вже в Карпатах.
І там, де ворог знавіснів,
Де жде його кінець і згуба,—
Він випускає зграю псів,
Проклятих зрадників з тризубом.
Нема пощади ворогам!
Нема рятунку і пощади
Мерзенному поріддю зради —
Оунівським кривавим псам!
І партизан, як месник грізний,
На ворога чатує скрізь.
На бій за волю й честь Вітчизни
Народні витязі звелись.

III

Земля диміла. Починалось літо.
Був день грози. Був сорок другий рік.
Понад Дінцем снаряд ревів сердито,
І з дальніх сіл лунав жіночий крик.
Там був пожар, грабунок і розправа,
Там звір гуляв — німецький п'яний збрід,
Там гітлерівська наволоч кривава
Збиралась, бенкетуючи, в похід.
Уже кінчали в штабі проставляти
Стрілки й дужки на Волзі та Курі,
Вже Гітлер власні божевільні дати
Вписав в настільному календарі:
«Десяте вересня — ми в Арзамасі.
На двадцять п'яте вересня — Баку».
О, як принадно ці нотатки ласі
Накреслились на білому листку!
І він збирав свою тяжку армаду
Піхотних мас і танкових колон,
Щоб, рушивши, прорватися за Дон
І до Москви іти — із Сталінграда.
Був день грози. Коли стемніла даль —
Ракета в небо, тремтячи, метнулась,
І заревіла битва. Сталь на сталь
Найшла, гримнула, вдарила, зіткнулась.
По трупах німців п'яні німці йшли,
По брукху танків сірі танки лізли,
Розжарились гармат чадні стволи,
І черги куль ліси під корінь гризли.
Німецький полк на взвод радянський ліз.

Коли ж він трупом падав при окопі,
Тоді знов кидав Гітлер на заріз
Свої полки, вгодовані в Європі.
Ми відступали. З-за донських горбів
Ще мріло димне українське небо.
І кожен воїн клятвенно повів:
— Чекай, наш краю, я вернусь до тебе!—
Так гірко й трудно глянути було
На білостінну велич Сталінграда,
На волзьких плес ясне, злотисте скло,
Розбите чорним вибухом снаряда.
Боець, напившись волзької води,
Відчув — вода пече йому всю душу:
Умри, а стій! Умри—не відійди!
—Я так зроблю! Я вистою! Я мушу!—
Він став на смерть. Він смертним боєм бивсь.
Шляхів назад не відав він віднині,
Він в землю вгризся, кров'ю й пилом вкривсь
На обороні волзької твердині.
Як непохитні витязі війни,
В огні, в диму сталльної веремії
Стоять сини великої Росії
І України милої сини.
Казах, грузин стоять із ними рядом,
Узбек, таджик, вірмен і білорус.
Стоять, як мур, під рідним Сталінградом,—
Незламний мур, і дружба, і союз!
Мосіяшвілі, Тургунов, Болото,
Шухматов, Сукба, Павлов і Склярів,—
Гори і сая для всіх племен і мов,
Імен цих скромних славо і пишноти!
Їх тисячі і тисячі. Вони
Не знали страху, втоми і нестями.
Не раз в найтяжчі сталінградські дні
Гордивсь Хрущов своїми земляками.
Ніхто з них не хитнувся, не відступив,
Вони змагались, юні і могучі,
На схилах Волги — за дніпрові кручі,
На сталінградських вулицях — за Львів.
Вони, йдучи в нечувані бої,

Б'ючись за всю радянську Батьківщину,
Змагалися за рідну Україну,
За волю й благо, славу й честь її.
Так в стійкості зростала перемога,
Так в обороні наступ готувавсь,
Так воїн в подвиг втілити поклявсь
Наказу сталінського мудрість строгу.
Наказ разив, учив і закликав,
І надихав, і зміцнював героїв.
Боець поклявся встояти — і встояв.
Боець пішов — і німця подолав.
Над вільним містом кров'ю й димом вкритим,
Сталевий гуркіт лютих битв затих.
Червоний стяг запломенів над світом
На сталінградських згарищах святих.
Бійці, зітерши чорний піт з обличчя,
Дивилися на захід. В далині
Уже їм мріло над Дінцем Лисиче,
І Харкова огроми кам'яні.
Леліла їм дніпрова далеч синя,
Їм грало море в сонячнім теплі,
Їм сяяв Київ — золота святиня
Усіх народів нашої землі,
Їх кликали дністрові бистрі води,
Їм чувся шум карпатських переправ.
Над Сталінградом гордо засіяв
Для України світлий день свободи!

IV

Могутній творчий труд, любов і сила
Одним поривом з'єднують народ,
Щоб нива щедрим злотом колосила,
Щоб вірну зброю викував народ.

Сказала вся земля, блакить і води,
Сказав народ: «Повергнем німця впрах!»—
І стрімко підвелись нові заводи
В глухих сибірських горах і лісах.

В промерзлий ґрунт, у темний плин проталин
Бетон лягає і стають станки,
І дякує наш рідний батько Сталін
Майстрам за вірність серця і руки.

На сотні верст горять огні Урала
І райдуги не меркнуть угорі,—
Це у дзвінких склепіннях Арсенала
Не сплять ночей невтомні зброярі!

Десь за Уралом київські верстати
Готують зброю для вогню атак.
За літаком на фронт летить літак,
За танком танк іде на супостата.

Тобі, священна наша Батьківщино,
Врожай поклони до землі кладе.
В дощі, в негоду Паша Ангеліна,
Як в битві, трактор з сестрами веде.

Заводів дим тугі вітри разносять,
Встають копри у синяву дзвінку,
Вінчає слава труд Семиволоса,
Що тридцять норм дає на руднику.

Б'ють ворога прославлені герої,
Народу непокірного бійці.
В єдиній лаві з ними гостру зброю
Несуть поети, вчені і митці.

Вогнем звитяги дишуть рідні гони,
Народ за щастя бореться своє,
І нищить німця винахід Патона,
Труд Богомольця силу нам дає.

Крилата пісня зве бійців до бою,
Як віщий птах, злітає у блакить;
Народ-титан кує всі види зброї,
Щоб ворога підступного розбить.

V

Від «юнкерсів» тіні упали на шлях,
Схилились тривожно квітки на полях,
І небо спажнуло в кривавій грозі...
То ворог ударив по Курській дузі.
Він «тигрів» послав, «фердинандів», що міг,
Ішли дітовбивці за панцирем їх,
Ішли, прикриваючись їхнім огнем,
У наступ на все, чим живем і цвітем,—
І вгнулась дуга із багнетів і серць...
Дивились зірки на невиданий герць,
І місяць, і сонце, і ночі, і дні,—
Усе потонуло в гігантській борні.
Угнувся наш фронт, мов угнулись віки...
Та далі — ні з місця, червоні полки!
І трупи ворожі встелили путі,
Розбившись об мури сердець золоті.
Прорватись до сонця з них жоден не зміг,
Горіли їх танки й палали між них
І «тигр» не один, не один «фердинанд».
Все слабшали сили броньованих банд.
І врешті ущухли... Зітхнули квітки...
На Білгород вдарили наші полки
З націлених в серце вороже гармат...
І барвами небо заграло, мов сад,
І вітер визвольний повіяв на шлях,
Де ждала Україна, в крові і сльозах,
Синів виглядала на смертнім току,
В роздертій сорочці, в терновім вінку.
І ворог почув, що надходить кінець,
І хлинув потоком мутним за Дінець,
За Білгород, гулом кривавим ріки.
Ворота на південь пробили полки,
Полинули танки по рідній землі,

І Харкова вежі засяли вдалі,
Все ближче та ближче, крізь дим канонад.
«Живи, Україно, наш зоряний сад!
«Живи, Україно!»—Це сонце з Кремля,
Це — зорі у небі, це — води ясні,
Це — верби, це — гори, гаї голосні.
«Живи, Україно, навіки живи!»—
Це — стук наших серць і салюти Москви.
«Живи, Україно!»—І стала вона
Над гулом пожарів... Це — воля, весна...
І Сталін мільйонами радісних рук
Обняв Україну, зчорнілу від мук,
З чола її зняв він терновий вінець.
Вона ж заридала від щастя: «Отець...
Як ждала тебе я!» ...А небо — як спів...
Стоять перед нею мільйони синів,
Навколішках всі, в прапоровім цвіту,
І плачуть і землю цілують святу
І Харків прозоро ворота розкрив:
«Приймай, Україно, жаданих синів!»
Мов буря відплати, мов сила землі,
Гвардійці-звитяжці на подвиг ішли
Крізь мури вогню, контратаки та кров...
І першим до Харкова Рудик зайшов
По трупах ворожих. Він славним бійцем
На рідному бруку, на захід лицем,
Упав і підвівся над буревом тьми...
Він мертвий? О, ні! Він безсмертний, як ми!
Він вічний, як вічність, як правда й любов.
На наших знаменах свята його кров.
То чий силует вимальовує дим?
То Харків в сльозах нахилився над ним:
«Спасибі, мій рідний, спасибі тобі...»
І в губи героя цілує в журбі.
В руїнах заводи, розбиті мости,
Та сонце сміється уже з висоти,
Цілюються люди, і сурми гудуть,
По вулицях світлих визвольники йдуть,
Все далі, на захід, туди на Донбас,
Де ждуть терикони скривавлені нас,

Де б'ють, перешкоди огнями рвучи,
Катів партизани і вдень і вночі.
Донеччино, люба! Ти вся у вогні...
Вітають звияжців копри в вишині,
І небо — мов крил соколиних розмах...
Над Климовим містом багрянний наш стяг
Нас кличе вперед... І стоять у зорі,
І ждуть нас, і кличуть смутні матері.
«Вперед!» — і гармати ударили в тьму,
І тьма розступилась. «Не бути ярму!» —
Гукнули копальні... На орди катів
Громами упав наш розбурханий гнів.
Лисиче... Артемівськ... Ви вільні, живі!
І Сталіно мури в ворожій крові
Вітають визвольників. Слави орли
Летять у блакиті. Встає із золи,
Вітаючи весен омріяний час,
Незламний, як ми, наше сонце — Денбас,
Встає у безсмерті... Макіївко, ти?
І рідні заводи, і рейки, й мости,
І верби, і квіти над рідним Дінцем,
Де серце забилося уперше вогнем
Не в одного з нас, в краї милому руд,
Бо тут ми родились, зростали ми тут.
Сміються нам шахти в зорі золотій.
Все далі полків переможні путі.
Вклоняються нам і квітки й дерева.
Під стягом червоним уже Лозова,
І Ворскли синіє і кличе блакить,
За нею Полтава... Полтава горить,
Над нею — в диму, у крові небеса.
Полтаво! Зруйнована дивна краса!
Тримайся, матусю! Йде щасна пора,
В обличчя нам вітер вже віє з Дніпра
І щоки цілує, як мати вві сні,
І крилами гладить шоломи сталльні...
Не витримав ворог удару полків.
Ти наша, Полтаво! О сонце, о спів!..
І перед звияжцями здійсненим сном
Розкрився Київ над синім Дніпром.

VI

І, відступаючи, ще огризавсь
Огидний звір поранений. Дававсь
Нелегко німцям відступ. Час прийшов
Одсікти гідрі голови і жала.
Червона Армія і знов, і знов
На фріців йшла і до Дніпра їх гнала.

Ой, Дніпре, підтримай нас в обороні!
Тебе всі люблять воїни червоні,
У тебе вірять, як в богатиря.
Усі ми сповнені до німця люті.
Веде нас Сталін, що над ним зоря
Цвіте в салюті.

І ось надвечір раз... аж ген заблисло.
Невже дійшли? У грудях дух затисло...
Ах, сила, що тече і не стіка
(Дійшли, дійшли вже), сила широченна!
То ж наша українська ріка священна!

Дніпре! Дай своїм синам
Рідну воду пити,
Накажи ти ясенам
Дужче шелестіти,
Щоб у сизій димці
Не почули німці,
Як до тебе нам ступити,
Як переступити!

Так говорили воїни червоні.
А за Дніпром в небесній оболоні
Сам Київ із туману проступав —
То тут, то там... немов би хто розвішав
Квартали в хмарах. Та раптом іней пав
І морок погустішав.

Дніпре! Грізно ти зведи
Свої брови хмурі.
Ще з твоєї синь - води
Зарегочуть бурі.
А покищо — тихо.
Готуй німцям лихо.
Сили ж у твоїй статурі —
Як в тому буй - турі.

І окопались наші зліва, справа,
Із німцями остання переправа
Уткнулась на тім боці. Гомінкі
Від нас метнулись постріли. Зостались
В човнах убиті,—інші ж, мов жуки.
Розлізлись і поховались.

І стало тихо скрізь! Осінні зорі
Заколихались у Дніпрі. В дозорі
Червоний місяць став. Всі рвались в бій,
Але із уст в уста пішло передавання
Наказу: готуватися як стій до форсування.

Ой, місяцю, посвіти,
Світи якомога.
Час на Київ нам іти:
Ми вже у порога.
Нам на правий плисти!
Ворога засісти!
Згинь, німото вбога:
Наша перемога!

І в тиші поклялись гвардійці: люто
Помститися над ворогом, Славуто!

Твою п'ємо ми воду — й кожен з нас
Приймає в себе силу Муромця й Добрині.
Ми радо йдем на бій в цей грізний час —
За волю України!
І стали зв'язувать плоти безшумно
З колод, лози й снопів. Дереву сумно
Свою розмову в берегах вели.
Враз подано команду, ледве чуту:
— Сідайте! Ну, щастя... і попливли
Через Славуту.

Дніпре! Дай своїм синам
В цім удачу мати.
Накажи ти ясеням
З вітром розмовляти,
Щоб у сивій димці
Не почули німці,
Як нам хвилі розгортати,
Як перепливати.

Ще ніч, — а недалеко й до світання.
Ніяк не ждали німці форсування.
І схаменулися вони і залп дали,
Ще й другий... Все ж німота — мов стерялась.
Плоти ж бо не в одному місці йшли,
Та й наша артилерія озвалась.
І закипів Дніпро! Такої ж бучі
Не бачили ще воїни могучі.
Від залітання бомб, розриву мін
Вода з глибин злітала, як букети...
Тут стогін ранених, там брязк і дзвін,
Аероплани і ракети!

Понад плотами ж кулі все свистали.
Та наші вже до правого пристали,
І окопались там і залягли,
По шанцях ворога вогонь відкрили.
На поміч їм — понтони попливли —
Щосили...

В атаку німці кидались аж тричі —
Та тричі й падали. В повітрі свічі
Повисли, й капала з них біла кров...
Прожекторами небо пописало!
Ворожу силу до самих основ
Від сили нашої стрясало!
І потрясло! І потрясло навіки!
Текло ворожої там крові ріки.
Пора німоту знищити, пора!
Навчилися ми перемагати. До зброї!
І нареклись героями Дніпра
Червоні воїни - герої.

Нечувано ще в військовій науці!
Дніпро перейдено і в Кременчуці,
І вище Києва, і нижче — там,
Де височить Тарасова могила.
Ми добре показали ворогам,
Що є уміння в нас і сила!

Дніпро! З цим словом все ми уявляєм:
В історії одміна з рідним краєм,
Хмельницького одвертість до Москви,
Шевченка гнів проти німоти й пана,
Спів Гоголя, спорідненість Неви,
І в Жовтні — пісня наша полум'яна.

Дніпре! Будь благословен
За те, що звершилось!
Скільки дорогих імен
На тобі родилось!
Згинь, німото вбога:
Наша перемога!
Богатирство появилось —
Сонце засвітилось!

VII

І Київ підвівся з кривавої тьми,
Визволення стяги червоні
Заграли на сонці, забили крильми
Над гулом звияжної броні.
І в небо здіймається радісний крик:
«Столиця Вкраїни, ти вільна навік!»
Дніпро усміхнувся крізь пожари та дим...
О Київ, наш Києве, отчий наш дім,
Ти вільний навіки, ясна твоя путь!
Полки переможців на захід ведуть
Ватутін з Хрущовим по бруку твоїм.
Хай славить народу могутнього спів
Командувачів українських фронтів,
Що в бурі на захід прорубують шлях,—
Їм жити навіки у наших серцях!
І Жуков, і Конев, Толбухін і з ним
Живе Малиновський у серці твоїм,
Наш краю коханий, і небо й поля,
Свята українська, безсмертна земля!
Б'ючися за тебе, ми в грізнім бою
Б'ємось за радянську Вітчизну свою,
За шахти й заводи, за квіти й жита,
За наші колгоспи, за наші міста,
Поля Білорусі, і сонце, і гай,
За край прибалтійський, розтерзаний край,
За землю молдавську в грому канонад,
За Жовтня колиску — за наш Ленінград,
За Сталіна сонце, за день з висоти
На захід ідуть зореносні фронти.

Щоб більше не знати ні горя, ні мли,
Ми дружби народів прапори звели.
І сили такої на світі нема,
Що наше єднання сталеве злама.
Несем ми на захід в останній борні
У лігво вороже відплати огні,
Радянські снаряди вже рвуться в імлі
На чорній, проклятій, на пруській землі,
І мить уже близько, і день той іде,
Коли перед нами Берлін упаде.

VIII

Дніпровські долини врожаєм шумлять,
Вслухаються в шум той Карпати.
Народ зустріча найвеличніше з свят —
Відродження нашого свято!

Вклоняється степ непохитним сиnam,
Загоївши виразку люту,
І Київ згори обзивається нам —
Хвалою з Кубані до Прута.

Поклавши насіння в нову борозну,
Ввійшовши в побілену хату, —
Згадаємо зброю, в сторіччях грізну,
Свого возвеличим солдата!

Народ, що родивсь на козацькій землі,
Що дух волелюбством озброїв,
Навчивсь у віках гартувати шаблі
Й своїх шанувати героїв...

У нових віках — чи не той Кривоніс,
Що в думах співається й досі,
Свій рід надихнув, щоб і правнук поніс
Відвагу і меч Кривоноса!

Мов зорі, цвітуть дорогі імена,
Мов зорі високі над краєм.
Сьогодні в Молодчім — і кров Богуна,
І серце козацьке пізнаєм.

Від рідної шахти на поле війни —
Виходять в грізні височини
Прославлені Глинки Бориса сини,
Крилаті сини України.

Наказ підполковника Бойка веде
Танкістів в навальні атаки —
Від нашої помсти не скритись ніде
Вам, люті німецькі собаки!

Жмаченко проходить Черемош і Прут,
Руденко летить над Дунаєм.
Фронтам українським вітальний салют
З Москви урочисто лунає.

А що там на Чорному морі кипить,
Малиновим ранком леліє?
То німця солону примусили пить
Потомки морські Гамалії.

Земля рільників, шахтарів, моряків,
Ти вийшла на сонячні плеса!
Ти вільною будеш на віки віків,
Колиско героїв — Одеса!..

Сьогодні в легендах народних встають
Палій, Наливайко, Підкова
І знову священні шаблі подають
Онукам — Шашлу й Ковпакові.

І знов українка життя віддає
За край свій, в віках непохитна.
На бій Павличенко Людмила стає
Й, школярка ще, Майка Блакитна.

У славі Вітчизни, синам дорогій,
І вчені встають і поети,
Виходить на подвиг Борзенко Сергій,
Майор з фронтової газети.

Хай слава безсмертна імен багатьох
В віках, наче світоч, зоріє!
Ми вкупі ідем по шляху перемог
З великим народом Росії.

І наші народи підносять, як стяг,
Ім'я полководця героїв,
Імення натхненника наших звитяг,
Який нас на подвиг озброїв.

Цвітінням землі, блиском сонячним вод
Шумітиме день величавий,
І Маршалу Сталіну вдячний народ
Довічно співатиме славу.

IX

Іще не замовкли охриплі гармати,
А ранок обарвлює неба краї.
Встає Україна ясна і крилата,
І всі поспішають на поклик її.

І нині нема вже кривавих туманів,
Де праці нової настала пора.
До рідних забоїв вернувся Стаханов,—
І вугіль донецький іде на - гора.

Колгоспні степи, у місцях цих звитяжних
Ви чуєте: кривді фашистській кінець!
Наш засів святий на степах неосяжних
Ми творимо нині, як свято сердець.

І юнь поспішає в заводи для гарту —
Коваль зореносний своєї судьби,—
І діти, сідаючи в школі за парту,
Твердять по - новому, що: «ми — не раби!»

І все це — щоб жити, творити, любити,
Для наших народів на вічні літа;
В театрі — не просто завісу відкрито,
Відкрита майбутнього даль золота!

Усі перешкоди змітають робочі,
Йдучи у близьку, в завойовану даль,
І огненним рікам подібні в темі ночі
Наш перший чавун і нова наша сталь.

Немов велетенські озорені стяги
Звелись, осіявши відродження путь,—
То домни донецькі у перших звитягах
Для рапорта Сталіну слово беруть...

І лине у відповідь батьківське слово,
І труженик кожний, і молод і стар,
В труді відбудови республіки знову
Для братства народів приносять свій дар.

Вже вільний наш Київ, боями й трудами
Розвіяв він ночі фашистської шал,
І слава «Ленкузні» гримить корпусами,
Встають до життя «Більшовик», Арсенал.

І пісня дзвенить над Дніпром стоголоса,
Що сонце сіяє для нас, як завжди.
З Хрещатика люди уламки виносять,
І з ними — вчорашнього лиха сліди.

І голос Донбасу, і слово Полтави,
І Харкова рапорт звучить, мов салют,
Що знову, як справа героїства і слави,
Встає наш розкований, радісний труд.

Знов сонце сіяє над вежами Львова,
Над плесом Херсона, холмом Чернівців.
Як марш переможців, гряде відбудова
Відроджених вільним трудом городів.

«Я знов кораблі дам для праці й для бою»,—
Гримить Миколаїв, Одеса гримить.
І кожне місто подібне герою,
І кожне село,—як ранкова блакить.

В єдинім пориві зелені Карпати,
В піснях Буковина, — мов сонячний стяг.
І край Ізмаїла, як витязь крилатий,
Обійми Вітчизні крізь бурі простяг.

Так генієм Сталіна славна, завзята,
Навік неподільна, навік молода,
Від дому ЦК до колгоспної хати
Живе Україна в напрузі труда.

Ніхто нас не зломить, у гніві єдиних,
Єдиних в любові,—одна ж у нас кров,
І юні ж усі ми, як юний в сивинах
Соратник вождя, керівник наш Хрущов.

Усі ми працюєм, товаришу Сталін,
Щоб наша Вкраїна ще краща була,
Щоб слава її до далеких віддалил
Під сонцем твоїм животворним цвіла.

Щоб діти забули навіки про німця,
Щоб старість відчула всю ласку тепла,
Щоб хижа, загарбницька лапа чужинця
Зривать наші квіти повік не змогла.

Щоб там, де як рани чорніють руїни,
Міста і оселі розквітли, як спів,
Щоб вільний радянський народ України
З народами братніми жив і творив!

Х

Встає над землею у відзвуках грому,
Як діва крилата, вождеві хвала.
Усіх нас крізь бурю, крізь дим, крізь утому
Вперед його воля веде і вела.

«Спасибі!» — у співах лунає дівочих,
«Спасибі!» — в дитячих цвіте голосах,
Пливе солов'їно у зоряних ночах,
Злітає, мов сокіл, у сонячних днях.

«Спасибі!» — тріпоче, як жайворон-птиця,
На луках деснянських, на схилах Карпат.
Де слід від пожарів і досі димиться,
Там впав у безодню наш враг - супостат.

«Спасибі!» — гримить, воскресаючи, Київ,
«Спасибі!» — гудками клекоче Донбас,—
І там, де ходила нога лиходіїв,
Підноситься в небо оновлення час.

Огонь, що Ільїч засвітив над світами,
Проніс Ти крізь хмари, як світоч віків.
У битвах Ти з нами, і в праці Ти з нами,
У шумі заводів і в шелесті нив.

Братів, що з'єднав Ти в родину велику,
Ніхто на землі не здола роз'єднать,
Тому ж то й навалу розтрошує дику
Тобою й народом окрилена рать.

Клянемося усі ми, наш батьку єдиний,
Кого в переможні Ти водиш бої,
Всі сили віддять для добра Батьківщини,
За ниви, за співи щасливі свої.

«Клянуся!» — лунає у дзвоні сокири,
«Клянуся!» — гримоче удар молотка,
«Клянусь!» — озивається смілий і щирий,
Що кайло шахтарське в правиці стиска.

«Клянуся!» — іде плугатар борозною
І крицею крає зелений обліг,
«Клянуся!» — учений порою нічною
Шепоче, до мудрих схилювшись книг.

Клянемося, що чорні руїни Полтави
Покриють рожеві веселі сади,
Що з пороху встануть, як дець величавий,
Кипучі, квітучі, дзвінкі городи.

Клянемося ми над Славутичем синім,
Що в битвах священних повстав і воскрес,
Підійметься знову прекрасним видінням,
Як гордість народу, стрункий Дніпрогес.

Сповна відплативши фашистам проклятим
За кров, за пожари, за чорні діла,
Ми творчою працею щиро заплатим
Тій рідній землі, що життя нам дала.

Священною клятвою серць всенародних
Ми стверджуєм волю незламну свою:
В боях переможних, в трудах благородних
Кріпити народів радянських сім'ю.

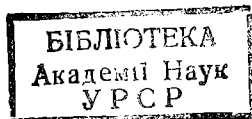
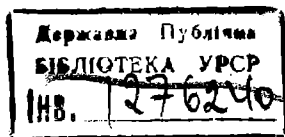
Хай квітне й пишає республіка вільна —
У гроні прекрасних прекрасна вона —
Братерських народів сестра невіддільна,
У пісні стозвучній незрадна струна.

Як зграя над морем летить лебедина,
Так слава безсмертна над світом летить.
Веде нас до шастя велика людина,
Нам сили єднає і розум кріпить.

Хвала ж Тобі, Батьку, від роду й до роду,
У шумі заводів і в шелесті нив!
Ти — віра і правда, Ти — серце народу!
Спасибі за сонце, що Ти засвітив!

Хай сяє ж те сонце, і в радісні далі
Народи братерські невпинно зове,
Хай в серці народному вічно живе
Наш Маршал, Великий наш Сталін!

*СЛОВО це на зборах громадян міст і с. л.
Радянської України обговорили і підписали
9.316.973 чоловіка.*



130354020